

berover, men det vil jeg ikke forudsætte — men at der ogsaa vil blive Tale om en aarlig Indtægtsformindstelse eller Udgiftsforøgelse for Staten af et Beløb, som jeg tror, man gjør klogt i ikke at holde skjult for sig selv, kan antage saadanne Dimensioner, naar man tager det ene med det andet, som 6—8 Millioner om Aaret. Og naar det nu stiller sig saaledes, saa kan jeg ikke Andet end for mit Vedkommende maatte forlange Dplysning om, hvorledes man har tænkt sig denne aarlige Udgiftsforøgelse dækket; thi vi maa vel være enige om, at man ikke kan vente, at de almindelige, ordinære Statsindtægter skulle i kommende Tider give et saadant Overskud over de ordinære Udgifter, at man deraf skulde kunne afholde Udgiftsforøgelser. Som sagt, det forekommer mig, at det er et Spørgsmaal, man maa gjøre sig klart, og jeg betvivler ikke, at den høie Regjering har gjort sig dette klart, men jeg negter ikke, at jeg forgjæves har søgt Dplysning om, hvad der egentlig var Regjeringens finansielle Tanker i denne Henseende. Jeg anser mig berettiget til at forlange nogen Dplysning derom; thi jeg har selv i anden Egenstøb erkjendt Berettigelsen deraf. Jeg har været med til som Medlem af Hans Majestæts Statsraad to Gange at forelægge Befæstningsforslag for Rigsdagen. Første Gang det Forslag, som det tilfaldt det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgtreds (Thomsen) at fremsætte. Men jeg huster meget godt, at det var Gjenstand for alvorlige Overveielser i Ministerraadet den Gang, ikke blot hvad der skulde gøres, men hvad det vilde koste, og hvorledes Pengene skulde tilveiebringes, og jeg erindrer meget godt, hvorledes man var betænkt paa at søge den fornødne Dækning ad forskjellig Wei, som sagt, jeg betvivler ikke, at den høie Regjering ogsaa har gjort dette, men jeg ønsker kun nogle Dplysninger om, hvorledes Pengene skulle tilveiebringes, thi det er en saare vigtig Ting. Dersom de Indtægter, som Danmark har i dette Dieblit, ikke ere tilstrækkelige til at dække Indtægtsformindstelsen eller Udgiftsforøgelsen, som bliver en Følge af disse Foranstaltninger, maa man altsaa aabne nye Indtægtskilder, og hvilke kan der da være Spørgsmaal om? Kan man i dette Dieblit tænke sig Gjennemførelsen af forøgede Hartkornsskatter? Mener man, at Dieblittet vilde være heldigt til at forøge Toldskatten og lægge forøget Skat paa Handelsomfæetningen? Det tror jeg heller ikke. Men man kunde maaske finde paa andre Midler, en Olfkat, en Brændevinskat o. s. v., men jeg tror, det vil være ikke saa let ad den Wei at faae tilveiebragt

flækkelige Beløb, som kunne forslaa Noget, Nei. Tanken vil naturligvis, naar man vrager Hartkorn- og Toldskatter, vende sig mod Indkomstskatter. Nu vil jeg sige de Herrer, at jeg har ikke lagt Skjul paa, tværtimod, udtalt det gjentagne Gange, at jeg i og for sig er en Hader af Indkomstskat, ikke fordi jeg misfjender, at der i og for sig er Noget, der tiltaler Retfærdighedsfølelsen i høi Grad ved Indkomstskatten, men fordi jeg ikke kan frigjøre mig for den Mening, at Indkomstskatten ved sin Gjennemførelse næsten aldrig kan undgaa megen Uretfærdighed, og fordi jeg navnlig frygter for, at Indkomstskatten saare let kan fremtalde en hel Del Demoralisation, falske Angivelser, falske Eder og deslige; men jeg erkjender, at naar man vil tage Tingene praktisk, ligger det saare nær, ja, jeg kan egentlig ikke se noget Andet, end at man maa være betænkt paa en Indkomstskat, dersom man gaar til saadanne ekstraordinære Udgifter som dem, jeg har henledet Dmærksomheden paa. Nu kan det gjerne være, at man mener, at en Indkomstskat paa 6—8 Millioner om Aaret kunde føres igjennem Rigsdagen uden videre Uansfeligheid. Jeg tror imidlertid ikke, at Folket vilde have saa saare let ved at udrede 6—8 Millioner om Aaret. I hvert Tilfælde er det naturligt, at man kan ønske Dplysning om, hvorledes Regjeringen stiller sig lige overfor Tanken om en eventuel Indkomstskat, naar man erindrer, hvorledes samme Finantsbestyrelse tidligere har stillet sig til Tanken om en Indkomstskat. Det vil jo nemlig ikke være glemt, hvorledes man i Aaret 1876 virkelig syntes at have nogen Udfigt til at naae til et Resultat med Hensyn til Befæstnings- og Forsvarssagen; men hvorledes den Gang Sagen tilhyneladende strandede paa den Betingelse, der fra Folkethingets Side blev knyttet til den, den nemlig, at de fornødne Midler skulde tilveiebringes ved en Indkomstskat. Den Gang erklærede jo Regjeringen sig uwillig til at gaa ind paa en Indkomstskat, og den Gang var der kun Tale om 30 Millioner, fordelte paa 10 Aar, altsaa om en Indkomstskat af høist 3 Millioner om Aaret i en begrændset Periode af Aar. Her vilde der være Tale om en Indkomstskat, saa vidt jeg kan skønne, af 6—8 Millioner om Aaret, og ikke paa 10 Aar, men for bestandig. Sagen er altsaa af en meget mere alvorlig Natur og af meget større Dimensioner. Men paa den anden Side er det jo muligt, at Grunden til, at Regjeringen i 1876 stillede sig paa den Maade, den gjorde, var den, at man den Gang havde en mere blomstrende Finants-